

Miért tegyünk bizonytságot?

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Zofoniás 3:17; Lukács 15:6; János 7:37-38; 2Korinthus 5:14-15; 1Timóteus 2:3-4; Jakab 5:19-20

„Ez jó és kedves a mi üdvözítő Istenünk színe előtt, aki azt akarja, hogy minden ember üdvözüljön, és eljusson az igazság megismerésére” (1Tim 2:3-4, RÚF).

Isten fő vágya, hogy mindenütt, minden ember válaszoljon szeretetére, elfogadja kegyelmét, átalakuljon Lelke által és országába jusson. Megváltásunknál nincs nagyobb kívánsága. Szeretete határtalan, kegyelme minden mértéket meghalad, könyörülete korlátlan, megbocsátása kimeríthetetlen, hatalma végtelen. Az áldozatokat megkövetelő pogány istenségekkel ellentétben Ő az, aki áldozatot hozott. Bármennyire is vágyjunk az üdvösségre, Isten még annál is jobban meg akar bennünket menteni. *„Ez jó és kedves a mi üdvözítő Istenünk színe előtt, aki azt akarja, hogy minden ember üdvözüljön, és eljusson az igazság megismerésére” (1Tim 2:3-4, RÚF).* Isten szíve vágya a mi megváltásunk!

A bizonytságtétel Jézusról szól, arról, amit üdvözítésünkért tett, ahogyan megváltoztatta az életünket. Igéje bámulatos igazságát közvetíti, amiből megtudhatjuk, hogy ki Ő és milyen csodálatos a jelleme. Miért tegyünk bizonytságot? Amikor megértjük, ki Ő és tapasztaljuk kegyelme csodáját, szeretete erejét, nem maradhatunk csendben. Miért tegyünk bizonytságot? Amikor vele együtt részt veszünk a munkájában, belépünk örömebe: látjuk, hogy kegyelmével megváltja és szeretetével átformálja az embereket.

AZ ÜDVÖSSÉG ALKALMAI

Isten az embereknek napi lehetőségeket biztosít mindenütt arra, hogy megismerjék Őt. Szentlelkével hat a szívünkre, a természet világának szépsége és bonyolultsága által bemutatja Önmagát. A világegyetem hatalmas volta, a benne uralkodó rend és szimmetria is mind a végtelen Istenről beszél, akinek bölcsessége korlátlan és hatalma végtelen. Úgy alakítja a körülményeket, a gondviselését az életünkben, hogy közelebb vonjon bennünket magához.

Isten kinyilatkoztatja önmagát a Szentlélek által, a természet szépségében, a gondviselésével, de Jézus Krisztus életében és szolgálatában találjuk szeretetének legvilágosabb kijelentését. Amikor bemutatjuk másoknak Őt, a legjobb lehetőséget kínáljuk nekik az üdvösségre.

Olvassuk el Lk 19:10 versét, majd hasonlítsuk össze Jak 5:19-20 szakaszával! Lukács evangéliumának tanítása szerint mi volt Krisztus célja azzal, hogy a földre jött? Hogyan működhetünk együtt vele abban, amit az elveszettek megváltásáért tesz?

Jakab szavaival: „*aki bűnöst térít meg az ő tévelygő útjáról, lelket ment meg a haláltól és sok bűnt elfedez*” (Jak 5:20). A Római levél még jobban kifejti ezt a gondolatot. Az 1. és 2. fejezet szerint Krisztus nélkül egyaránt elveszettek a pogányok, akik látták Isten kinyilatkoztatását a természet világában, és a zsidók, akik a Szentírásból nyerték Isten prófétai kijelentéseit. A Római levél 3-5. fejezeteiben az apostol kifejti, hogy egyedül hit által nyerjük az üdvösséget, Isten kegyelméből. A 6-8. fejezetekben arról ír, hogy a hívőket megigazító kegyelem meg is szentel. Pál kijelenti: „*Mert minden, aki segítségül hívja az Úr nevét, megtartatik*” (Róm 10:13), majd rámutat, hogy senki nem kérhet segítséget, ha nem hisz Istenben, nem hihet benne, ha nem hallott róla, és nem hallhat róla, ha valaki nem mondja el neki (Róm 10:14-15). Kapcsolódási pontok vagyunk Isten megváltási tervében, hogy az evangélium dicsőségével elérje az elveszetteket.

Nem azért teszünk bizonyóságot, hogy egyedüli esélyt adjunk az embereknek a megváltásra, hanem hogy a legjobbat adjuk nekik! Milyen szerepünk van Istennek az emberiség megváltását célzó tervében? Gondolkozzunk el ezen is: hányan hallották az evangéliumot a mi szánkából?

ÖRÖMET SZEREZNI JÉZUSNAK

Kérdezték már tőled, hogy „Milyen volt a napod?” „Minden rendben van veled ma?” Mi volna, ha Istennek tennénk fel ilyen kérdéseket? „Istenem, milyen a napod?” Vajon mit felelne erre? Talán ezt: „Különösen nehéz a napom. Könny szökött a szemembe, látva a menekülttáborok ezreit, tele fázó, éhes és síró gyerekekkel. A világ zsúfolt nagyvárosainak utcáit járva együtt sírtam a hajléktalanokkal és a nélkülözőkkel. Megszakad a szívem a bántalmazott nők és a szexrabszolganak eladott, riadt gyerekek miatt. Láttam háborúk pusztítását, természeti katasztrófák rombolását és a rettenetes, halálos betegségek okozta fájdalmas agóniát.” Majd megkérdeznéd ezt is tőle: „Uram, van olyan is, ami örömmel tölt el? Van, ami megörvendeztet a szívedet? Van, amitől örömben dalra fakadsz?”

Olvassuk el Lk 15:6-7, 9-10, 22-24 és 32 verseit! Hogyan végződnek ezek a történetek? Mit tudhatunk meg mindebből Istenről?

Az egész menny örül, amikor megtalálják az elveszetteket. A betegség-gel, katasztrófával és halállal teli világban azzal okozhatunk örömet Istennek, ha az üdvösség „jó hírét” másoknak is elvisszük. Az az egyik legerősebb motiváció Krisztus szeretetének hirdetésére, ha tudjuk, hogy Isten szíve örül, amikor bizonyosságot teszünk. Mindig, amikor bemutatjuk a szeretetét, az egész menny énekel.

Olvassuk el Zof 3:17 versét! Mit vált ki az Úrból, ha elfogadjuk üdvözítő kegyelmét?

Képzeld el, hogy a bizonyágtételünkre egy felnőtt vagy egy gyerek elfogadja Jézust személyes Megváltójának, és ennek Jézus örül! Az egész menny elragadtatva énekel, hatalmas Megváltónk is énekel, annyira örül annak az embernek. Vajon mi adhat többet, nagyobb meglepődést, mint a tudat, hogy a szomorú világban Istennek örömet okoz a bizonyágtételünk?

ADAKOZVA FEJLŐDÜNK

A Holt-tenger a föld legmélyebb pontja. A víztükre 423 méterrel van a tengerszint alatt, így ez a legmélyebben fekvő tenger. A Jordán folyó a Galileai-tengerből indulva kanyarog a Jordán völgyében, majd a Holt-tengerbe torkollik.

A forró, száraz éghajlaton az erős napsugárzás és a sivatagi körülmények hatására a víz gyorsan párolog. Mivel a Holt-tenger só- és ásványianyag-tartalma 33,7%, a vízében alig él meg valami. Nincsenek benne halak, növények, csak mikrobák és baktériumok találhatók az alján.

Keresztényi életünkben stagnálni fogunk, élettelené válunk, mint a Holt-tenger, ha az életünkbe áradó isteni kegyelem nem jut el tőlünk másokhoz. Keresztényként nem így kell élnünk!

Olvassuk el Lk 6:38 és Jn 7:37-38 verseit! Amikor a hívőhöz elér az élet vízének frissítő árama Krisztustól, természetes módon mi következik abból, eltérően a Holt-tengerre jellemző hatástól?

„Isten a mi segítségünk nélkül is elérhette volna célját, a bűnösök megmentését, de azért, hogy mi Krisztushoz hasonló jellemet fejleszthessünk ki, osztoznunk kell munkájában. Azért, hogy beléphessünk örömébe, hogy áldozata árán üdvözült lelkeket láthassunk, részt kell vennünk a megmentésükért folyó munkában” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 111. o.).

„Aki győztes akar lenni, nem zárkozhat magába. Egyedül úgy lehet elvégezni ezt a nagy munkát, ha mélységesen törődünk mások üdvösségével” (Ellen G. White: *Fundamentals of Christian Education*. 207. o.).

Úgy fejlődünk, ha másoknak is beszélünk arról, amit Krisztus az életünkben tett. Tekintettel mindarra, amit Krisztusban kaptunk, ugyan mi gátolná meg, hogy másoknak is továbbadjuk, ha csak nem a szálnalmas önzés? Ha nem beszélünk a hitünkről, a lelki életünk éppúgy beszárad, mint a Holt-tenger!

Milyen tapasztalataink voltak bizonyágtétel közben, amikor imádoztunk valakivel, vagy igyekeztünk enyhíteni valakinek a szükségleteit? Hogyan hatottak ezek az esetek a saját hitünkre és az Úrral való kapcsolatunkra?

KRISZTUS PARANCSÁHOZ HŰEN

A Krisztus iránti hűséghez szükséges, hogy elkötelezetten törekedjünk akarata végrehajtására és engedelmeskedjünk a parancsainak. Ekkor verhet a szívünk egy ritmusra Istenével az elveszettek megmentése közben, hiszen azt tartjuk fontosnak, amit Ő.

Mit tudhatunk meg 1Tim 2:3-4 és 2Pt 3:9 verseiből Isten szívéről? Neki mi a legfontosabb?

Isten szenvedélye az emberek megmentése, ennél nincs számára fontosabb. Leghőbb vágya, hogy „*minden ember üdvözüljön, és eljusson az igazság megismerésére*” (1Tim 2:4, RÚF). Nem akarja, hogy „*némelyek elveszessenek, hanem hogy mindenki megtérésre jusson*” (2Pt 3:9). Erről a szakaszból a *Hetednapi Adventista Bibliakommentár* megjegyzi, hogy a görög *boulomai*, „akarja” szó szerepel itt, ami „gondolatban arra hajlik, hogy »akarja« vagy »vágyjon rá«” jelentéssel bír. A kommentár ezek után a következőt írja a *de* szócskára vonatkozóan (görögül *alla*): „Ez érzékelteti: Isten természetének a félremagyarázása az, hogy bárki vesztét kívánná, ellentétes az igazsággal, hiszen Ő mindenki üdvösségét akarja” (*The SDA Bible Commentary*. 7. köt. 615. o.). Krisztus az egész emberiség megváltására vágyik. Ebből ered a parancsa, ami mindannyiunkat a misszióba hív, hogy tegyünk bizonyosságot a szeretetéről, a kegyelméről és az igazságról.

Vessük össze Ézs 49:6 és ApCsel 13:47 verseit! Eredetileg kire vonatkozott ez a szakasz? Pál apostol hogyan idézi?

Az ószövetségi próféciaíknak időnként nem csak egy alkalmazása lehet. Az apostol itt egy olyan próféciát említ, ami először Izraelre és profetikus értelemben a Messiásra utalt (lásd Ézs 41:8; 49:6; Lk 2:32), majd azt az újszövetségi egyházra vonatkoztatta. Amennyiben az egyház nem törődik Krisztus parancsával vagy csak kevésé tartja fontosnak, létének céljában vall kudarcot, nem teljesíti prófétai elhívását a világban.

Milyen veszélyei vannak annak, ha az egyház vagy a gyülekezet csupán önmagára koncentrálva elfeledkezik igazi céljáról?

A SZERETET KÉSZTETÉSE

Ezen a héten arra a kérdésre keressük a választ, hogy „Miért tegyünk bizonyoságot?” Amire eddig jutottunk: a bizonyágtétel közben tapasztaljuk annak örömét, hogy együttműködhetünk Istennel a világért végzett küldetésében. Ha bemutatjuk Isten szeretetét az embereknek, akkor így jobb lehetőség lesz az üdvösségre, hiszen világosabban megláthatják az Úr kegyelmét és igazságát. Ugyanakkor a bizonyágtétel Isten eszköze arra is, hogy lelkileg fejlesszen minket. Az őszinte lelki életet megfojtja, ha az ember nem beszél arról, hogy mit tett érte Krisztus és nem szolgálja a többi embert. A bizonyágtétel által kapcsolatba kerülünk Isten szívével, aki az egész emberiség megváltására vágyik. Így engedelmeskedhetünk parancsának. A mai tanulmányban a bizonyágtétel legfőbb ösztönző erejével foglalkozunk.

2Kor 5:14-15, 18-20 versei szerint mi készítette Pált arra, hogy az evangéliumért elviseljen próbát, szenvedést, nehéz és viszontagságos helyzeteket? Hogyan ösztönözhet ugyanez bennünket is a Krisztusért végzett szolgálatra?

Pál apostolt a szeretet motiválta. Vannak dolgok, amelyeket másért nem, csak szeretetből tesz meg az ember. Amikor Pál kijelentette: „*A Krisztus szeretete szorongat minket*” (2Kor 5:14, ÚRK), ezzel egy örök igazságot fogalmazott meg. A *szorongat* szó azt jelenti, hogy „buzdít”, „készít”, „irányít” vagy „erősen ösztönöz”. Krisztus szeretete irányította Pál tetteit és motiválta a bizonyágtétevést, ezért elszánt céltudatossággal és kizárólag arra összpontosítva hirdette a megváltási tervet a Földközi-tenger térségében.

„A szívben szeretetnek kell lakoznia. Az igaz keresztyén a Mestere iránti mélységes szeretetéből meríti tettei indítékait. Krisztus iránti vonzalmának gyökeréből sarjad a testvérei iránti önzetlen érdeklődése” (Ellen G. White: *Boldog otthon*. Budapest, 1998, Advent Kiadó, 358-359. o.).

Amikor igazán felmérjük, milyen végtelen nagy áldozatot hozott Krisztus értünk, teljesen lenyűgöz a szeretete. Ez arra készítet, hogy másoknak is elmondjuk, mit tett értünk.

Az egész teremtett világ (galaxisok, csillagok, angyali seregek, az egész világűr, más világok) Alkotója volt az, aki a kereszten meghalt értünk. Hogyan is ne váltana ki Isten iránti nagy szeretetet belőlünk ez a felfoghatatlan igazság, arra készítetve, hogy igyekezzünk bemutatni a szeretetét?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, „Isten célja egyházával” c. fejezet, 7-11. o.; *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 726-734. o.

Az újszövetségi egyházat az a veszély fenyegette, hogy nem értik meg létezésük célját. Ellen G. White is írt erről: „A jeruzsálemi gyülekezetet ért üldözés nagy lendületet adott az evangelizálás munkájának. Az Ige szolgálatát e helyen eredmény kísérte és már az a veszély fenyegetett, hogy a tanítványok túl sok időt töltenek ott, megfeledkezve az Üdvözítő parancsáról, hogy az egész világra menjenek el. Elfelejtették: a gonosz ellen a legjobb védekezés a támadás. Azt gondolták, legfontosabb feladatuk a jeruzsálemi gyülekezet megvédése az ellenség támadásától. Ahelyett, hogy tanították volna az újonnan megtérteket: vigyék az evangéliumot azokhoz, akik még nem hallottak róla, abban a veszélyben voltak, hogy megelégednek a már elért eredménnyel” (Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, 71. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) **Olvassuk el figyelmesen az alábbi idézetet Ellen White-től, különösen az utolsó sorát! Miért kell ma is óvakodnunk ugyanettől a lehetséges veszélytől? Tekintettel az előttünk álló missziós kihívásokra, miért volna rettenetesen, sőt tragikusan rossz ez a magatartás?**
- 2) **Vajon miért található hasonló parancs mind a négy evangélium végén? Olvassuk el Mt 28:18-20, Mk 16:15-16, Lk 24:46-49 és Jn 20:21 verseit! Mit jelentettek Jézus szavai az 1. századi hívőknek, és mit jelentenek szükségképpen nekünk is?**
- 3) **Előfordulhat, hogy valaki bizonyágtétellel és szolgálattal próbálja helyettesíteni az őszinte lelkiiséget? Ha igen, akkor hogyan? Hogyan kerülhetjük el ezt a csapdát?**
- 4) **A csoportban beszéljük meg a keddi rész utolsó kérdésére adott válaszainkat azzal kapcsolatban, hogy hogyan hat a lelki fejlődésünkre a bizonyágtétevés és a szolgálat! Mi mindent tanultunk, ami másoknak is segíthet? Milyen hibákat követtünk el, amire figyelmeztethetnének másokat?**
- 5) **Gondolkozzunk el azon, hogy Isten minden egyes embert szeret! Ezt hogyan értelmezzük? Hogyan hasson az életünkre ez a gondolat, ami az egész univerzumban talán a legfontosabb igazság?**

KRISZTUS KÜLDETÉSÉBEN

„És a Lélek és a menyasszony ezt mondják: Jövel! És aki hallja, ezt mondja: Jövel” (Jel 22:17).

„Mindenkinek, aki hallja, meg kell ismételnie a meghívást. Legelső kötelessége az legyen, hogy lelkeket nyerjen meg Krisztusnak. Lehet, hogy nem képes a nagy összefüveteleken prédikálni, de munkálkodni tud egyes emberekért. Közölni tudja velük azt a tanítást, amit Urától kapott. Az egyházi szolgálat nem csak prédikálásból áll. Azok is szolgálnak, akik megkönnyítik a betegek és szenvedők helyzetét; akik segítséget nyújtanak a szükségben levőknek; akik a vigasztalás szavait mondják el az elcsüggedteknek és a kishitűeknek. Közel és távol egyaránt vannak olyan lelkek, akikre nyomasztólag hat bűntudatuk. Nem a nehézség, a gürcölés vagy a szegénység az, ami lealjasítja az embert, hanem a véték és a bűnös cselekedet. Ez tesz bennünket nyugtalanná és elégedetlenné. Krisztusnak olyan szolgálókra van szüksége, akik megpróbálnak a bűntől megbetegedett lelkeken segíteni.

A tanítványoknak ott kellett elkezdeni a munkájukat, ahol voltak. A legnehezebb és a legkevésbé felemelő munkát sem kerülhették ki, nem mehettek el mellette. Így Krisztus minden egyes munkásának ott kell elkezdenie szolgálatát, ahol él. Lehet, hogy éppen saját családjában vannak olyan lelkek, akik vágyakoznak együttérzésünkre és éhséget éreznek az élet kenyerére. Lehetnek olyan gyermekek a közelünkben, akiket el kell vezetnünk a Krisztusban való hitre. Vannak pogányok közvetlenül az ajtónk előtt. Végezzük hűségesen azt a munkát, amely legközelebb van hozzánk! Azután terjesszük ki munkánkat olyan messzire, amilyen messze Isten keze elvezethet bennünket... Isten gyakran a legegyszerűbb eszközöket használja fel a legnagyobb eredmények eléréséhez. Krisztusnak az a szándéka, hogy munkájának minden része másokhoz kapcsolódjék, mint ahogy egyik fogaskerék is a másikba belesimulva működik harmonikusan. A legalázatosabb munkás is, akit megindított a Szentlélek, láthatatlan hűrokat érint meg, amelyeknek a rezgései elhangzanak a föld végső határáig, és dallamuk átcseng az örökkévaló korszakokon...

Krisztus arra hívott el bennünket, hogy tekintetünket irányítsuk a látóhatárunkon túli vidékek felé. Krisztus ledönti az elválasztó falakat, a nemzetségeket elválasztó előítéleteket, és arra tanít, hogy szeressük az emberiség egész családját. Kiemeli az embereket önzésük szűk börtönéből” (Elen G. White: Jézus élete. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 727-728. o.).